

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobkyně: **Ž. M.**, narozená dne X
bytem X
zastoupena obecným zmocněncem F. M.
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2025, č. j. MPSV-2025/192584-925

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2025, č. j. MPSV-2025/192584-925 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 7. 2025, č. j. 1026421/25/AB (dále jen „prvostupňové

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně nepřiznal žalobkyni dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 8. 2024.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že na základě Smlouvy o poskytnutí sociálních služeb v domově pro seniory uzavřené dne 13. 7. 2023 (dále jen „Smlouva“) pobývá od téhož dne v jistém domově pro seniory, v samostatném pokoji. Tato smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou. Smlouva v čl. II. definuje přidělený pokoj, jeho vybavení, jakož i další služby související s jeho užíváním. Součástí této smlouvy je i příloha č. 1, ve které jsou samostatně vyčísleny „náklady na ubytování“. Žalobkyně proto namítla, že Smlouvu je z dílčí části nutné vnímat jako smlouvu nájemní, což nebylo správními orgány řádně zohledněno. K důkazu navrhla svědecký výslech zmocněnce, případně jejího syna.
3. Dále namítla, že nebyla zohledněna definice bytu dle § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), jakož ani § 51 odst. 1 vyhlášky č. 146/2024 Sb., o požadavcích na výstavbu (dále jen „vyhláška č. 146/2024 Sb.“). Z právní úpravy dle žalobkyně vyplývá, že i ubytovací jednotka ve stavbě pro sociální služby musí splňovat požadavky na byt (s univerzálním standardem nebo zvláštního určení) podle stavebního zákona. S ohledem na věk žalobkyně, její zdravotní stav a skutečný počet dní, které tráví v domově pro seniory, je dále nepochybné, že domov pro seniory je žalobkyní obýván (a i do budoucna obýván bude) trvale, tedy nikoliv po přechodnou dobu. Dle žalobkyně lze jen stěží předpokládat, že by příspěvková organizace založená veřejnoprávním subjektem za účelem zajištění ve své podstatě „doživotní“ péče pro seniory tuto službu poskytovala seniorům v prostorách určených pro pobývání pouze po přechodnou dobu. Konstatovala, že smyslem a účelem příspěvku na bydlení je příspěvek na „ufinancování“ bydlení trvalejšího rázu v odpovídajícím prostoru, což s ohledem na její věk a zdravotní stav splňuje v podstatě výlučně dům s pečovatelskou službou (domov pro seniory). Namítla, že s ohledem na výše uvedené napadené rozhodnutí nezohledňuje veškerá skutková zjištění.
4. Dále namítala, že rozhodnutí je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 9. 2024, č. j. 4 Ads 129/2024-23, který ve skutkově obdobném případě rozhodl ve prospěch žadatelky o dávku. V odkazovaném případě žadatelka pobývala ve dvoulůžkovém pokoji, v nyní projednávaném případě žalobkyně pobývá v samostatném pokoji. Odkázala zejména na body 25 až 30 tohoto rozsudku, v nichž NSS dospěl k závěru, že na smlouvu o poskytování pobytové sociální služby lze nahlížet jako na nájemní vztah za účelem uspokojení potřeb bydlení, a tedy že i na takové ubytování je možno nahlížet jako na smlouvu ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře. Navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně si za účelem plnění podmínky dle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře vyžádal vyjádření stavebního úřadu k povaze a účelu užívání předmětné jednotky. Dle sdělení stavebního úřadu se v objektu nacházejí ubytovací jednotky dle § 3 písm. d) bod 1 a 2 vyhlášky č. 146/2024 Sb.; ubytovací jednotkou se rozumí jednotlivý pokoj nebo soubor místností, které stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na přechodné ubytování a jsou k tomuto

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

účelu určeny nebo ubytovací jednotka ve stavebních pro sociální služby. Uvedený prostor tak dle žalovaného nesplňuje podmínku dle § 24 odst. 5 předmětného zákona, tedy se nejedná o byt. Nebylo u něj stavebním úřadem potvrzeno, že stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a současně je k takovému účelu určen, a nebyla ani splněna alternativní podmínka, že je zkolaudován jako byt. K námitce žalobkyně uvedl, že i kdyby jí obývaný prostor splňoval podmínku stavebně technického uspořádání pro trvalé bydlení, pak nesplňuje druhou podmínku zákonné definice, tj. že je k trvalému bydlení určen, přičemž obě podmínky musí být splněny kumulativně. Nesplňuje ani alternativní podmínku, že je zkolaudován jako byt.

6. K odkazu žalobkyně na rozsudek NSS č. j. 4 Ads 129/2024-23 žalovaný uvedl, že tento se zabýval otázkou, zda je možné smlouvu o poskytování sociální služby, která zahrnuje ubytování, považovat za smlouvu nájemní. NSS se ale v tomto rozsudku nezabýval druhou ze zákonných podmínek, a to, zda obývaný prostor splňuje definici pojmu byt dle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 30. 10. 2024 žádost o příspěvek na bydlení s nárokem ode dne 1. 8. 2024. K žádosti o příspěvek doložila „Doklad o výši nákladů na bydlení“ za rozhodné období 3. čtvrtletí 2024, „Doklad o výši čtvrtletního příjmu“ za 3. čtvrtletí 2024 a Smlouvu, jejíž součástí byla příloha č. 1, ve které byly uvedeny úhrady za pobyt a stravu v domově pro seniory.
8. Rozhodnutím ze dne 26. 11. 2024, č. j. 2379222/24/AB, správní orgán I. stupně žalobkyni příspěvek na bydlení ode dne 1. 8. 2024 nepřiznal, když dospěl k závěru, že žalobkyní doložená Smlouva není dle zákona o státní sociální podpoře nájemní smlouvou.
9. K odvolání žalobkyně bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 2. 2025, č. j. MPSV-2025/46880-925, a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně měl zjistit, zda byla splněna podmínka dle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, s tím, že pro přiznání nároku příspěvku na bydlení je rozhodné, zda se v předmětném domě nacházejí bytové jednotky, či nikoliv, na základě kolaudace nebo na základě potvrzení stavebního úřadu, že místnosti, které tvoří byt, svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívány určeny podle stavebního zákona. Konstatoval, že hodnocení, zda je určitý prostor schopen plnit samostatně funkci bydlení, správnímu orgánu I. stupně nepřísluší; tuto skutečnost je schopen posoudit pouze stavební odbor Úřadu městské části pro Prahu 10. Dále žalovaný shledal, že žalobkyně doložila pro stanovení nároku příjem za jiné období, než za které se zjišťuje rozhodný příjem dle § 6 písm. a) zákona o státní sociální podpoře (pro období od 1. 8. 2024 je rozhodným obdobím, za které se zjišťují příjmy, 2. čtvrtletí 2024). Žalovaný proto uzavřel, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a proto správnímu orgánu I. stupně uložil, aby požádal Úřad městské části Praha 10, odbor výstavby, o součinnost dle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře.
10. Po vrácení věci správní orgán I. stupně dne 27. 3. 2025 vyžádal od stavebního úřadu vyjádření k posouzení pokoje v přízemí, oddělení A. Ve sdělení ze dne 13. 5. 2025, č. j. P10-224859/2025, stavební úřad uvedl, že stavba bloku A – pavilonu oddělení a denního centra daného domova pro seniory byla zkolaudována kolaudačním rozhodnutím sp. zn.

OST 063964/2013/Ni pod č. j. P10-093564/2013 ze dne 22. 8. 2023 jako přístavba pavilonu „pro pacienty s Alzheimerovou nemocí“ v areálu domova pro seniory. Uvedl, že v této stavbě se nacházejí pouze ubytovací jednotky dle § 3 písm. d) bod 1. a 2. vyhlášky č. 146/2024 Sb. Dále stavební úřad odkázal na § 50 této vyhlášky a na nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využití území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy).

11. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 1. 7. 2025 správní orgán I. stupně žalobkyni nepřiznal příspěvek na bydlení. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že doložená Smlouva není nájemné smlouvou. Dále, dle sdělení stavebního úřadu se v uvedené stavbě nacházejí pouze ubytovací jednotky, proto nebyla žalobkyni dávka přiznána.
12. Žalobkyně podala dne 14. 7. 2025 proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uváděla totožné námitky jako v podané žalobě.
13. Napadeným rozhodnutím ze dne 29. 9. 2025 bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. K rozsudku NSS č. j. 4 Ads 129/2024-23, žalovaný uvedl, že tento skutečně judikuje, že smlouva o poskytování pobytové sociální služby dle § 91 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), obsahující závazek dlouhodobě za úplatu poskytnout vymezený prostor (např. lůžkovou jednotku), může zakládat nájemní vztah, který je podmínkou pro přiznání příspěvku na bydlení dle § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře. V daném případě však stavební úřad výslovně uvedl, že prostor obývaný žalobkyní není zkolaudován jako byt a není určen k trvalému bydlení podle stavebního zákona, čímž nesplňuje definici dle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. K odkazu žalobkyně na § 51 odst. 1 vyhlášky č. 146/2024 Sb. uvedl, že tato vyhláška neupravuje definici bytu pro účely státní sociální podpory, ale technické požadavky na stavby dle stavebního zákona. Shledal, že odkazovaný rozsudek NSS se týká odlišné skutkové situace, kde byl prostor uznán jako byt. V daném případě však stanovisko stavebního úřadu jednoznačně vylučuje možnost považovat obývaný prostor za byt ve smyslu zákona o státní sociální podpoře. Uzavřel, že prostor obývaný žalobkyní není stavebně určen k trvalému bydlení a není zkolaudován jako byt, a tedy nesplňuje podmínky § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře pro přiznání příspěvku na bydlení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím dané věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
16. Podle § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, ve znění do 30. 9. 2025, *nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který byt užívá, jestliže a) náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu vlastníka, nebo nájemce bytu a společně*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

posuzovaných osob a koeficientu 0,30 a současně b) součin rozhodného příjmu a koeficientu 0,30 není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.

17. Podle § 24 odst. 5 téhož zákona *bytem se pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt.*
18. Z § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře vyplývají tyto kumulativní podmínky pro přiznání příspěvku na bydlení: 1) vlastnický nebo nájemní vztah, 2) k bytu ve smyslu § 24 odst. 5 téhož zákona, 3) náklady na bydlení musejí způsobem uvedeným v § 24 odst. 1 tohoto zákona u vlastníka nebo nájemce bytu přesahovat jeho příjem a příjem společně posuzovaných osob. Smyslem a účelem příspěvku na bydlení je finanční pomoc oprávněným osobám s krytím životních nákladů na bydlení v situaci, kdy jejich výdaje na bydlení přesahují zákonem stanovený podíl na jejich příjmech.
19. Podle § 49 odst. 1 zákona o sociálních službách *v domovech pro seniory se poskytují pobytové služby osobám, které mají sníženou soběstačnost zejména z důvodu věku, jejichž situace vyžaduje pravidelnou pomoc jiné fyzické osoby.*
20. Podle § 49 odst. 2 téhož zákona *služba podle odstavce 1 obsahuje tyto základní činnosti: a) poskytnutí ubytování, b) poskytnutí stravy, c) pomoc při zvládání běžných úkonů péče o vlastní osobu, d) pomoc při osobní hygieně nebo poskytnutí podmínek pro osobní hygienu, e) zprostředkování kontaktu se společenským prostředím, f) sociálně terapeutické činnosti, g) aktivizační činnosti, h) pomoc při uplatňování práv, oprávněných zájmů a při obstarávání osobních záležitostí.*
21. Podle § 3 písm. d) vyhlášky č. 146/2024 Sb. *pro účely této vyhlášky se rozumí ubytovací jednotkou 1. jednotlivý pokoj nebo soubor místností, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na přechodné ubytování a jsou k tomuto účelu určeny, nebo 2. ubytovací jednotka ve stavbách pro sociální služby.*
22. Z obsahu spisu soud zjistil, že žalobkyně s poskytovatelem služby (domovem pro seniory) uzavřela dne 13. 7. 2023 Smlouvu o poskytování sociální služby, která v čl. I odst. 1. obsahuje v souladu s § 49 zákona o sociálních službách výčet činností, které zahrnuje poskytování sociální služby: a. poskytnutí ubytování, b. poskytnutí stravování, c. další úkony péče dle § 49 odst. 2 písm. c) až h) zákona o sociálních službách. Smlouva dále v čl. I odst. 4. nabízí žalobkyni možnost využití fakultativních služeb. V čl. II je podrobněji specifikováno ubytování, žalobkyni se poskytuje ubytování v pokoji číslo: 3, patro: přízemí, oddělení A. V tomtéž článku smlouvy je uveden podrobnější popis ubytovacího pokoje, a to odkazem na inventurní seznam; dále soupis s ubytováním současně poskytovaných služeb (vytápění pokoje ústředním topením, odběr teplé a studené vody, odběr elektrického proudu, úklid pokoje, praní a žehlení osobního prádla); dále způsob, jakým je žalobkyně oprávněna užívat prostory k ubytování a společné prostory a závazek poskytovatele udržovat prostory k ubytování a společné prostory ve stavu způsobilém pro řádné ubytování a užívání. V čl. III smlouvy je blíže popsáno stravování, v čl. IV péče o klienta a v čl. V je uvedeno, jakým způsobem a v jaké výši žalobkyně platí úhradu za poskytování sociální služby.
23. Z výše uvedeného je zřejmé, že předmětná Smlouva obsahuje mimo jiné závazek poskytovatele služby poskytnout žalobkyni prostory (ubytovací pokoj) k ubytování

a žalobkyně je povinna za toto užívání pokoje platit. Ve své podstatě se tudíž jedná o nájemní smlouvu, která navíc zahrnuje též poskytování dalších sociálních služeb (činností), které více či méně navazují na poskytování ubytování a souvisejí s ním. Ve shodě s rozsudkem NSS č. j. 4 Ads 129/2024-23, tak má zdejší soud za to, že na základě Smlouvy vznikl mezi žalobkyní a poskytovatelem služby nájemní vztah k ubytovacímu pokoji, na čemž nic nemění ani to, že se jedná o smlouvu o poskytnutí sociální služby, která má zvláštní úpravu v § 49 zákona o sociálních službách a je uzavřena podle § 91 téhož zákona.

24. V projednávaném případě tedy správní orgán I. stupně pochybil, pokud Smlouvu nepovažoval za nájemní smlouvu dle zákona o státní sociální podpoře, což však v napadeném rozhodnutí s odkazem na rozsudek NSS č. j. 4 Ads 129/2024-23 žalovaný korigoval. To ovšem samo o sobě k přiznání nároku nestačilo. Správní orgány totiž nepovažovaly za splněnou též další nezbytnou podmínku pro přiznání příspěvku na bydlení, dle které se tento příspěvek musí vázat k bytu ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Při nesplnění této podmínky přitom nelze předmětnou dávku přiznat.
25. Povahu bytu z hlediska posouzení naplnění podmínek pro přiznání příspěvku na bydlení je vždy nutno zkoumat právě s ohledem na § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Na tom nic nemění ani rozsudek NSS č. j. 4 Ads 129/2024-23, neboť NSS v něm výslovně uvedl, že se argumentací související s definicí bytu v § 24 odst. 5 předmětného zákona nemohl zabývat, neboť tak dosud neučinil krajský soud (srov. bod [32] tohoto rozsudku).
26. Otázkou výkladu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře se však NSS zabýval v rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Ads 268/2017-28, kde uvedl: „(v) České republice je zajištěna veřejnoprávní ochrana v oblasti bydlení pro nízkopříjmové skupiny obyvatel dvěma dávkami, a to příspěvkem na bydlení ze systému státní sociální podpory a doplatkem na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi. Ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře jasně váže výplatu příspěvku pouze na užívání obytných místností určených k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu. Výše uvedené podporuje i důvodová zpráva k novelizovanému § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, která ve zvláštní části, části druhé, bodu 12 uvádí, že nárok na příspěvek na bydlení zákonodárce spojuje pouze s vlastnictvím nebo nájemním vztahem k bytu, zatímco bydlení v jiných ubytovacích zařízeních a v jiných než obytných prostorech bude řešit pouze doplatek na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi. Zatímco doplatek na bydlení může být vyplácen jak v případě bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení, tak k bydlení v jiném než obytném prostoru či ubytovacím zařízení, příspěvek na bydlení je vázán pouze na bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení.“ Judikatura NSS se přitom v návaznosti na změnu právní úpravy (srov. rozsudek ze dne 6. 10. 2010, č. j. 3 Ads 23/2010-98) ustálila na závěru, že pro naplnění definice bytu podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře nepostačuje, pokud je obytná místnost fakticky jako byt užívána. Pro výplatu příspěvku je zapotřebí naplnění formální podmínky v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému bydlení podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností jako bytu (viz rozsudky NSS ze dne 26. 6. 2018, č. j. 9 Ads 253/2017-26, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Ads 268/2017-28 a ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Ads 269/2018-17).
27. Definice „bytu“ byla do zákona o státní sociální podpoře převzata ze stavebního předpisu, a to konkrétně z § 3 písm. g) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

požadavcích na výstavbu, ve znění do 31. 12. 2023. NSS v rozsudku ze dne 18. 12. 2020, č. j. 5 Ads 83/2020-23, konstatoval, že „podle § 3 písm. g) této vyhlášky je bytem soubor místností, popřípadě jedna obytná místnost, který svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určen. Tato vyhláška pak stanoví další náležitosti bytu (např. počet a umístění záchodové mísy a koupelny v bytě, požadavky na větrání, osvětlení, vybavení bytu atd.). Zákonem svěřenou pravomoc k posouzení, zda určitá stavba nebo její součást splňuje technické požadavky na stavby, a zároveň zda je stavba užívána k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena, má přitom obecný stavební úřad.“ NSS též dospěl k závěru, že jedním z pojmových znaků bytu je, že se jedná o ucelenou jednotku schopnou plnit samostatně funkci bydlení (srov. rozsudky ze dne 6. 10. 2010, č. j. 3 Ads 23/2010-98, č. 2267/2011 Sb. NSS, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 3 Ads 9/2016-29, či usnesení ze dne 11. 12. 2024, č. j. 6 Ads 150/2024-31).

28. Správní orgán I. stupně si k posouzení charakteru žalobkyní obývaného pokoje vyžádal sdělení příslušného stavebního úřadu a vycházel z něj, což je v souladu s judikaturou NSS (srov. již citovaný rozsudek č. j. 5 Ads 83/2020-23, či usnesení ze dne 18. 11. 2021, č. j. 5 Ads 259/2021-37). V tomto sdělení stavební úřad sdělil, že v předmětné stavbě se nacházejí pouze ubytovací jednotky dle § 3 písm. d) bod 1. a 2. vyhlášky č. 146/2024 Sb. s tím, že dále odkázal na § 50 této vyhlášky, přičemž ale citoval zkrácené znění § 51 odst. 1 této vyhlášky, dle kterého *ubytovací jednotka ve stavbě pro sociální služby musí splňovat požadavky na byt* (plné znění zní: *Ubytovací jednotka ve stavbě pro sociální služby a byt v domě s pečovatelskou službou musí splňovat požadavky na byt s univerzálním standardem nebo požadavky na byt zvláštního určení podle § 49.*). Odkázal též na pražské stavební předpisy z roku 2016, dle kterých *se za jednotku dlouhodobého ubytování považuje i jednotka v zařízení sociálních služeb určená k trvalému bydlení* [srov. § 2 písm. y) bod 2. pražských stavebních předpisů z roku 2016]. Pouze na okraj soud dodává, že v pražských stavebních předpisech z roku 2024 (nařízení hl. m. Prahy č. 12/2024 Sb. hl. m. Prahy, které nabylo účinnosti ke dni 1. 7. 2024) již obdobná definice uvedena není.
29. Byť je tedy sdělení stavebního úřadu poněkud nepřesné, neboť jednak odkazuje na nepřiléhavé ustanovení vyhlášky č. 146/2024 Sb. (§ 50 namísto § 51) a jednak odkazuje na již neplatné pražské stavební předpisy, tak z něj přesto plyne jednoznačná informace, a sice, že předmětná stavba obsahuje toliko ubytovací jednotky dle § 3 písm. d) vyhlášky č. 146/2024 Sb., nikoli byty ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Toto zjištění dle soudu postačí pro závěr žalovaného, že žalobkyní obývaný prostor (ubytovací pokoj) není možné považovat za byt ve smyslu zákona o státní sociální podpoře, neboť není zkolaudován jako byt a není určen k trvalému bydlení podle stavebního zákona (tj. není splněna formální podmínka), a proto žalobkyni nelze přiznat příspěvek na bydlení.
30. Na tom nic nemění ani znění § 51 vyhlášky č. 146/2024 Sb., dle kterého ubytovací jednotka ve stavbě pro sociální služby a byt v domě s pečovatelskou službou musí splňovat požadavky na byt s univerzálním standardem nebo požadavky na byt zvláštního určení podle § 49. Pro účely § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře je totiž nezbytné naplnění formální podmínky v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému bydlení podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu, přičemž tato podmínka v posuzované věci naplněna nebyla.

31. K dalším žalobním námitkám soud uvádí, že při hodnocení naplnění podmínek pro přiznání nároku na dávku státní sociální podpory se nezkoumá věk ani zdravotní stav žadatele, ani aktuální dosažitelnost nájemního bydlení. Z tohoto důvodu nelze v rozporu se zákonem přiznávat s přihlédnutím ke zdravotnímu postižení či věku příspěvek na bydlení osobě, která nesplňuje zákonné podmínky. Totéž platí i ve vztahu k důvodům vedoucím k využití služeb ubytovny žadatelem. NSS již v rozsudku ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 Ads 168/2015-32, uvedl, že „rozsah poskytování takového příspěvku nemá být absolutní a nemá dopadat na všechny osoby, kterým by mohl příspěvek pomoci. Ústavní pořádek jako takový nezaručuje žadatelům o příspěvek na bydlení ani určitou výši dávky, ani nárok na dávku jako takový (...) záleží na vůli zákonodárce, jak vymezí skupinu oprávněných osob z hlediska jejich sociálního statutu (tzn. dle výše příjmu, užívacího titulu k obývané nemovitosti apod.). Rozsah státní sociální podpory a vymezení okruhu osob, které mohou při splnění zákonných podmínek z podpory státu benefitovat, je tak především záležitostí sociální politiky státu, tedy prioritně moci zákonodárné, nikoliv moci soudní“.
32. Soud k důkazu neprováděl výslech svědků syna žalobkyně a vnuka žalobkyně, neboť není zřejmé, co by takovým důkazem mělo být zjištěno, přičemž skutkový stav byl správními orgány zjištěn dostatečně.
33. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady řízení nenáleží ze zákona.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. června 2026

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.